

[Aksel Larsen.]

den slutning, at der i Østeuropa er et meget stort behov for danske industriprodukter, et så stort behov, at jeg ikke fatter, at dansk industri tolererer, at man efter amerikansk kommando strangulerer eksporten dertil, og derudover et ikke uvæsentligt behov for danske landbrugsprodukter.

Lad mig nævne et eksempel på, hvilken tåbelig politik, hvilken landsskadelig politik man fører herhjemme, og hvilke muligheder der ligger. Den tyske demokratiske republik anerkendes ikke af Danmark. Jeg formoder, at man i udenrigsministeriet har hængende et Europakort, hvor den tyske demokratiske republiks område er smurt over med hvid farve. Man anerkender hverken landets eksistens eller regeringens eksistens. Man har en ambassadør i Bonn, man har en handelsaftale med Vesttyskland, som gang på gang gøres illusorisk af Vesttyskland ved toldforhøjelser og importforbud, men man har hverken diplomatisk forbindelse eller handelsaftale med den tyske demokratiske republik, til trods for at dér, om noget sted i Tyskland, ligger vore muligheder for eksport og import. Dertil kan man sælge smør, flæsk, æg og ost, hr. finansminister, og dér kan man købe mangfoldige produkter, som Danmark har brug for. Hvis finansministeren ikke ved, hvordan vareudvekslingen med den tyske demokratiske republik foregår, skal jeg gøre ham opmærksom på, at bortset fra visse begrænsede varebytteforretninger, reelle varebytteforretninger, som dog er blevet tilladt af regeringen, og bortset fra den fantastiske svindel, der er drevet med hensyn til varebytteforretninger med Østtyskland, som var tilladt af varedirektoratet, men som overhovedet ingen berøring havde med Østtyskland, men var den rene svindel, og som kostede Danmark millioner, bortset derfra foregår Danmarks samhandel med Østtyskland på den måde, at Danmark sælger sine eksportvarer til amerikanerne, som så sælger dem til Østtyskland og tjener på dem, og amerikanerne køber varer i Østtyskland, og Danmark køber disse varer af amerikanerne og giver amerikanerne fortjeneste på dem.

Hvor tosset det hele er, kan belyses af den omstændighed, at selv det danske postvæsen nægter at anerkende, at der er noget, der hedder Østtyskland. Man sender breve, postforsendelser fra Danmark til Østtyskland via Vesttyskland, idet man påberåber sig, at der føres ingen postvogn over med færgen Gedser—Warnemünde; det skal alt sammen gå gennem amerikanerne.

Men sådan er det, når man ikke vil. Når man ikke vil se mulighederne, finder man dem ikke, men det kan ikke nytte, at man kommer til mig og siger, at jeg skal ordne disse problemer, finde afsætningsmarkeder og finde vareleverandører, for dertil har jeg ingen fuldmagt. Hvis regeringen vil give mig de fornødne fuldmagter, tør jeg love, at jeg også skal skaffe resultater, men så længe regeringen ikke vil give mig fuldmagt, kan jeg ikke gøre det. Det er regeringens sag at gå ud og finde disse markeder.

Må jeg til slut sige til finansministeren, at han skal ikke være så vred over det, jeg har sagt om den tvungne opsparring — selv om jeg erkender, at det ærede medlem hr. H. C. Hansen var endnu mere vred over de protester, der er fremkommet mod opsparringen. Det skal han ikke være, for mine ord er i overensstemmelse med folkets opfattelse, og det er i allerhøjeste grad demokratisk at udtale sig i overensstemmelse med folkets opfattelse. Det ærede medlem hr. H. C. Hansen forsøger at mistænkeliggøre mig ved at sige: Hvorfra kender Aksel Larsen den liste, han læste op? I Herrens navn, som partiformand får jeg tilsendt resolutionerne; det får alle partiformænd i rigsdagen, derfra kender vi dem, men hvis man smider dem i papirkurven, lærer man dem jo ikke at kende. Selvfølgelig kan man ikke lære dem at kende ved at læse „Social-Demokraten“. Der har stået omtalt een eneste generalforsamling med forhandling om tvungen opsparring; det var arbejdsmandene i Herlev. Her var en protest blevet forkastet, derfor kunne det komme i „Social-Demokraten“. Ja, men man ved godt, at der går en rasende protestbølge ud over landet. Man siger, det er kommunisterne. Ja, undskyld, smedene i Odense vedtog enstemmigt en meget skarpt affattet protest mod den tvungne opsparring. Den stemte den socialdemokratiske borgmester Werner i Odense for; ja, han ikke blot stemte for den, han stod op og holdt en glødende tale mod den tvungne opsparring; og han bad ikke om at få en længere betalingsfrist, han erklærede, at den lov måtte ophæves, at han ville tale med regeringen og sit parti om, at den tvungne opsparring ikke kunne betales. Det sagde han på generalforsamlingen i Odense. Jeg siger det ikke for at legalisere kommunisterne, vi kan godt bære vort ansvar, men forholdet er det, at det overvældende flertal i befolkningen er modstander af den tvungne opsparring, arbejderne i særdeleshed, uanset deres politiske anskuelse.

Så taler man om demokrati. Ja, undskyld,